

Toni Albà: “Amenaces per comprar urnes! Què pretenen allargar?”

written by Mercè Feliu | 30 de juliol de 2017

Toni Albà (Vilanova i la Geltrú, 1961). Sàtir català. Conegut tant pel programa radiofònic Minoria Absoluta i les seves imitacions als programes de televisió Polònia i Crackòvia, com també pel seu suport incondicional al procés d'autodeterminació català. En el seu llibre Ser o no ser catalans (Columna, 2013), ja hi argumenta que Catalunya ha arribat a la majoria d'edat per ser independent.

Quan siguem independents a qui parodiaràs?

A tothom que se'm posi a davant, a tothom que sigui parodiabile, que xerri massa, que la cagui, que faci les coses malament... La feina del bufó, de l'humorista, del sàtir, és *enfotre-se'n* de tothom, del mort i del qui et vetlla.

Avui en dia ens estem trobant amb situacions que per essència ja són completament inversemblants, com el tema de la compra de les urnes i altres. Què penses davant d'aquestes situacions que no tenen ni cap ni peus?

És al·lucinant. A mi m'arriben a dir que algun dia veuria com en un país es posa en qüestió la democràcia i no m'ho crec. És a dir, com els del PP i la Soraya, utilitzen la paraula democràcia per evitar la democràcia, fet que a mi em causa terror. Aquesta gent tergiversen. En la cultura de la postveritat, la tergiversació s'ha convertit en una defensa. És el que ha fet el feixisme sempre, utilitzar el llenguatge de l'humanisme, de l'anarquisme llibertari, per capgirar-lo i fer-se'l seu. S'apropien sempre d'una dialèctica, d'un discurs, que és el que els hi va a la contra.

Els del PP utilitzen la paraula democràcia per evitar la

democràcia

Avui en dia per sort, totes les classes socials tenen un element que abans no tenien, que és la informació, la poden assolir, si volen evidentment, malgrat que encara molta gent continua veient aquesta mena de coses rares que fan a la televisió, aquests programes dedicats a desculturitzar i a inculturitzar la població, hi ha molta gent però que se'n surt d'això. I és fantàstic, perquè els polítics espanyols i unionistes no hi contaven amb això, es pensaven que continuarien manipulant com van fer en els segles passats, i avui en dia la gent ja no s'ho creu, la població ja no és una massa deforme.

Amenaces per comprar urnes, on s'és vist!, on s'és vist! Què pretenen allargar? Estan amb un guant de beisbol davant d'un tsunami, i calla! ara em posaré així, i el pararé...

És per això que ets tant actiu a xarxes? Consideres que han sigut una eina rellevant en el procés independentista?

Completament. El 2012 quan estàvem començant amb l'Assemblea ja ho vam veure molt clar, que les xarxes: Twitter, Facebook serien vitals i que no es poden aturar. Si només hi hagués un nombre determinat de canals de televisió o diaris es podrien manipular, per sort no són tots seus. Avui en dia quan surt una notícia al diari, de seguida intento contrastar-la, comunicant-me amb gent que sí que sé que en sap, escolta Eduard, Josep maria... que se'n sap d'això, i al cap d'un moment, ja la puc escampar.

La meva feina consisteix precisament a posar-me en el lloc de l'altre, en les seves sabates, en el seu espai, per tant, intento calcular quins moviments faran des del seu punt de vista, com quan faig teatre. Per tal d'avançar-nos.

En relació a Moltes Mercès, que n'has sigut la cara visible, teniu quelcom pensat per esperonar el vot a la ciutat de Barcelona?

L'any passat ens va sorprendre a tots, perquè amb 21 dies, tres setmanes clavades vam muntar-ho tot. Va començar gairebé per una broma, la Marisa de Twitter, va dir: aquest pregó de l'Andújar l'hauria de fer en Toni Albà que així encara riuríem, jo que estava a xarxes en aquell moment i m'arriba el tuit, responc: si voleu el faig i de franc. I 21 dies després teníem 4.000 seguidors i amb una força i capacitat organitzativa brutal, que ens va sorprendre a tots plegats. I a més a més, empresaris, gent de dretes, gent d'esqueres, del mig, d'aquí, d'allà, amb unes ganes de fer coses... Ens va venir gent de l'Ebre, de l'Empordà, del Pirineu, i deies, però com és possible? Què hem fet? Hi havia moltes ganes de protestar, contra l'insult gratuït i absurd. Una vegada, un crític amic, en Joan de Segarra, va batejar la gauche divine de Barcelona, que ha anat evolucionat cap a una cosa pijo-progre raríssima que governa actualment a Barcelona, i que ens porta a on estem: 11 setmanes amb vagues de metro, problemàtiques amb el lloguer, ningú dirigeix, tot tira endavant amb una mediocritat que no resol els problemes.. És una manera de fer que no l'entenc, no l'entenc. Enguany el mes de setembre serà un mes intens i carregat d'esdeveniments...

Què passarà l'1 d'octubre?

Que votarem, i ja està.

I el 2 d'octubre?

El dia 2, si guanya el No doncs s'haurà d'acceptar el resultat i continuar treballant per aquí uns anys tornar-ne a fer-ne un altre, perquè no pararem. Fa 303 anys que estem sotmesos i continuarem.

I si guanya el Sí, doncs el dia 2 o 3 declararem la independència i a treballar. Perquè la nostra generació, jo en faré 56, serem els que començarem a posar els fonaments de la nova república, justa per a tothom i diferent de tot el que hem viscut aquests 300 anys, dins un regne, primer castellà i després espanyol, que ens ha maltractat.

Construir, construir i construir, per tal que els que vinguin darrere nostre ho facin millor i ho tinguin més fàcil, i sobretot perquè serveixi per a la resta de països i nacions oprimides del món que vegin que és possible fer-ho amb pau, justícia i solidaritat amb els pobles. I que podem fer un món realment millor, ja podem anar a Mart, a Júpiter o cercar llunes habitables, però casa nostra és en aquí i és la casa de tots i l'hem de fer habitable i justa per a tothom.